

[C. O. Pedersen.]

god Dag. Han ser bort fra Resultaterne og holder sig til den politiske Agitation; det ser vi ikke mindst efter den Tale, den højtærede Minister holdt her i Eftermiddags. Der var ikke meget i den Tale af det, der skulde samle Rigsdagen, tværtimod, den højtærede Minister sørgede efter Evne for at grave Grøften dybere mellem Partierne i denne vigtige Sag, og jeg følger til, at de Sten, det har været muligt indtil nu at anbringe i Vejen for denne Sags Løsning, har den højtærede Minister faaet anbragt. Det beklager jeg, fordi denne Sag ligger mig paa Hjerte. Det forekommer mig ogsaa, at skulde der endelig trækkes skarpe Linier op fra Partiernes Side, kunde den højtærede Minister meget vel have overladt det til de Herrer Ordførere. Det er Ministerens Sag — Ministeren staar jo som Landets Repræsentant — at søge at samle alle de Kræfter, der skal medvirke i Sagen, det er ikke Ministerens Sag at splitte dem. Den Dag, Ministeren fremsatte Lovforslagene, begyndte han meget stemningsfuldt med at tale om, at vi i Aar fejrede to Jubilæer, et Jubilæum for den gamle Husmandslov, den havde 30 Aars Jubilæum i Aar, og et for den nye, den havde 10 Aars Jubilæum. Jeg indrømmer, at det var en smuk Tanke, hvis Ministeren netop i dette Jubilæumsaar havde fremsat Forslag af en saadan Art, at vi i Fællesskab her i Rigsdagen kunde have bragt et Resultat til Veje, saaledes at den fremtidige Udstykning kunde have ligget i et fast Leje. Jeg vil gerne indrømme Ministeren, at Forsøgstiden nu har været saa mange Aar, at det maa være paa Tide at finde en endelig Ordning. Det er derfor Skade, at Ministerens Handlinger staar saa daarligt til den stemningsfulde Indledning. Hvert Barn i Landet ved, at vi her i Rigsdagen og i det danske Folk strides efter Evne om to Principper: Selveje eller Fæste, Ekspropriation eller Køb i det frie Marked. Men hvad skal det saa egentlig sige, at Regeringen kaster en saadan Brand ud i Debatten, som Ekspropriationen er? Det forekommer mig ikke at være en forstandig Handling af Ministeren, det svarer ikke til den stemningsfulde Indledning, og det er saa meget mere beklageligt, som alle Partier i Rigsdagen er velvilligt stemt — jeg kan godt sige alle, for jeg forstod paa Retsstatspartiets ærede Ordfører, at man endog fra den Side var villig til at medvirke til Udstykning.

Gennem mange Aar har vi her i Rigs-

dagen og da navnlig Venstre — jeg ved, jeg kan tale paa alle Venstremænds Vegne — lagt overordentlig stor Vægt paa at faa denne Sag løst. Det gør vi ikke blot af landøkonomiske Grunde, fordi vi alle er enige om, at det tjener vort Land at faa en bedre Jordfordeling, en stærkere Udstykning i smaa Brug; de smaa Brug har i den Periode, vi nu lever i, vist deres Bæredygtighed. Ud fra denne landøkonomiske Betragtning er vi, som vi har været det tidligere, varme Tilhængere af denne Sag. Vi er det imidlertid ogsaa ud fra en social Betragtning, fordi vi er enige i, at det er til Fordel for vort Land, at saa mange som muligt lever ude paa Landet og har deres Erhverv ude i den fri Natur fremfor at bunkses sammen herinde i den store By og gaa arbejdsløse en stor Del af Aaret. Vi er endvidere Tilhængere af en Jordreform ud fra en national Betragtning; vi anser det for en af de vigtigste Opgaver for vort Land at bevare Danmarks Ungdom herhjemme paa Danmarks Jord fremfor Aar efter andet at eksportere store Skarer af dansk Ungdom til Udlandet, til Kanada og andre oversøiske Lande. Disse Grunde vejer saa stærkt til for os Venstremænd, at den højtærede Minister kunde have regnet med megen Villie overfor forstandige Forslag, som havde haft til Formaal at samle den danske Rigsdag om denne vigtige Opgave. Derfor beklager jeg saa meget mere, at den højtærede Minister ikke har haft Brug for den gode Villie, der er til Stede i Rigsdagen, men mener at kunne se bort fra den og fremsætter et rent Agitationsforslag, som han ved der ikke er Mulighed for at gennemføre, og som han ved ikke vil fremskaffe flere Husmandsbrug. Jeg siger derfor til den højtærede Minister, at jeg vil haabe, det Udvalg, som nu faar med Sagen at gøre, vil være i Besiddelse af større Forstaaelse af Sagens Betydning og af større Evne til Forhandling, end den højtærede Minister synes at være i Besiddelse af, og jeg følger til, at naar dansk Ungdom i de fire Aar, der kommer, hvis Forslagene ikke ved Udvalgets Hjælp kommer vel i Havn, paa Grund af Ministerens agitatoriske Holdning i stor Udstrækning ser sig nødsaget til at søge til oversøiske Lande, har den højtærede Minister mere end nogen anden Skylden derfor. En Minister kan ikke, tror jeg at kunne sige, saaledes sætte sig hen som Partiminister, han har nu en Gang den Opgave at være en Slags Landsfader — det kunde han ogsaa have været i det Lovforslag, han har frem-